

[Udenrigsministeren.]

stiller Medlemmer af det paagældende Parti, der deltager i denne Agitation. Men hvis Partiet, hvad der vilde svare til Partiets ærede Formands Udtalelser her i Tinget, og til Udtalelserne i Gaar i det andet høje Ting, virkelig vil lægge sig paa Sinde, at der er et Hensyn at tage baade til Tyskland og til England i vore Handelsforhold, tror jeg, at dette kunde lempes noget.

Jeg maatte i Gaar i det andet høje Ting sige, at jeg kun havde et begrænset Haab om, at en saadan Lempelse af Modsætningerne vilde være mulig under den tilstundende Valgkamp. Jeg har ogsaa kun et begrænset Haab om, at noget saadant vil være muligt i Løbet af den kommende Sommer, som jo ogsaa maa antages at ende med en Valgkamp; men jeg haaber paa, at det derefter skal hjælpe — i hvert Fald skal der fra min Side ikke være nogen Mangel paa Anstrengelser for at naa til dette Maal.

At være en tilfredsstillende Minister i alle Tilfælde for alle Erhvervene paa een Gang vil ogsaa have sine Vanskeligheder. Der er jo en Forestilling om Modsætninger mellem Erhvervenes Interesser, som gør sig gældende i hvert af Erhvervene. Gang efter Gang staar vi under Forhandlingerne over for dette, at paa den ene Side staar det ene Erhverv og trækker til en Side, paa den anden Side det andet Erhverv og trækker til en anden Side. I hvert saadant Tilfælde bestræber jeg mig for at nærme dem til hinanden saa meget, som gør sig muligt, og det gør jeg ud fra det Synspunkt, at meget af denne Modsætning beror paa Misforstaaelser med Hensyn til Erhvervenes virkelige Interesser. Men hvor det ikke er muligt at forene dem, maa Regeringen tage sit Standpunkt ud fra Folkets fælles Interesser, tage det Standpunkt, som man anser for det rette, og søge den Tilslutning dertil, man kan opnaa.

Oluf Pedersen: Det kan være meget interessant at høre paa en handelspolitisk Debat som den, der føres her, og ikke mindst interessant er det, naar man hører fremsat de paa mange Maader overraskende Udtalelser, som her kommer frem.

Det staar for mig saadan, at den Fremstilling, der her gives, i mange Tilfælde er Udtryk for manglende Forstaaelse af det, som man nu gennem et Par Hundrede Aar har anset for at være anerkendte Sandheder. Det er, som om den gamle Grundsætning: at al Handel er

Varebytte, nu ligesom ikke passer mere. Nu er man gaaet over til det gamle merkantilistiske System og tror igen, at man skal passe paa, man ikke importerer for meget. Derfor skal man have en Valuta-central, saa opstaar igen det Problem, hvem der nu kan tjene ved den, og hvem der sætter til.

Jeg er overrasket over, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen ikke er klar over denne gamle Grundsætning. Jeg er overrasket over det, fordi jeg ved, at den er Grundlaget for det politiske Program, som han ellers angiver at være Tilhænger af.

Man kan jo ikke nægte, naar man sidder og hører paa denne Debat, at der lyder mange kønne Ord fra Regeringen. Men jeg kan ikke fragaa, at jeg ikke tror paa Regeringen, og naar jeg ikke gør det, har det sin Grund. Man kan i Regeringens Hovedorgan se fremsat den besynderlige Paastand, at hvis man eksporterer en Ko til Tyskland, saa bliver der en Mand ledig herhjemme. Men ethvert Barn maa dog vide, at den hjemlige Købekraft forbliver ganske uforandret, naar man sælger for et vist Beløb ud af Landet og faar for et vist Beløb hjem igen; der kan derfor ikke blive nogen ledig af den Grund.

Men altsaa — det forstaar man ikke i Regeringens Hovedorgan, og naar Regeringen mangler denne Forstaaelse, saa er det givet, at saa maa den lave Ting, som gør, at man, naar man ved, hvordan Forholdene ligger, næsten mister Tiltroen til Regeringen. Hvis man virkelig tror, at der bliver arbejdsløse, naar man eksporterer og importerer, naar man handler med andre Lande, saa er det jo ligetil, at saa maa man begrænse Handelen. Men naar man ser, at et af de Lande i Europa, som har haft størst Fremgang i Handelen, overhovedet ingen Arbejdsløshed har, bliver man overrasket over, at Regeringen ikke er i Stand til at tage Lære andetsteds fra.

Naar man hører det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen, faar man det Indtryk, at vi, der tror paa Frihandel, vi, der vover at gaa ind for fri Samhandel, næsten er Landsforrædere; det er næsten en Forbrydelse, set fra det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens Synspunkt. Og dette understreges, naar man hører det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch tale om, at man efter hans Opfattelse næsten skulde kunne kræve, at Danmarks Samhandel med England skete i Forholdet 1:1.

Jeg maa sige, at naar man hører en saadan Udtalelse, er man klar over, at det